

domme om de forfærdelige Ting, der skulle ske, og det er dette, der har revet mig med. Man kan lade være at sætte Tid dertil, ganske vist, men naar det og det og det med en saadan Sikkerhed gives ud for at være den offentlige Mening, den bestemte offentlige Mening, er det da saa underligt, om man bliver oprørt derover, at man, forinden Finantsloven nu forlader os, føler sig alvorlig rystet ved Tanken om, hvad der kan ske, og opfordret til at tage Ordet imod alle de Trusler, Tanker og Meninger, der stilles op paa forskjellige Steder? Det synes jeg ikke. Det er dette, der har bragt mig til at sige min Mening; den har jeg nu sagt, og jeg skal slutte for ikke at komme i Strid med Forretningsordenen eller være for streng imod Denne eller Sin. Jeg ønsker og haaber, at vi maa komme til en klar Forsaaelse af den hele Situation, forinden denne Rigsdag gaar fra hinanden; men hvad der saa vil ske — og jeg for mit Vedkommende er fattet paa det Børste — er jeg fuldstændig overtydet om, at bag ved os have vi et forstændigt, fornuftigt Bølgfolk, som vil vide at hævde de Grundfætninger, vi som deres Talsmand have gjort gjældende her i Thinget. Det er dette, jeg har villet sige, og jeg skal slutte med at gjentage, at jeg vilde finde det fuldstændig paa sin Plads, om saa Mange som muligt maatte føle sig besejrede til at staa op her og sige deres Mening, for at den Inimination eller Sigelse kunde blive flaaet til Jorden, at vi ikke ere enige med de Mand, der have ført an, men snarere ere det Modsatte. Det er ogsaa en af de Ting, der har stødt mig i overordentlig Grad, at naar ærede Medlemmer sidde tavse paa deres Stole, udlægger nogle det saaledes, at det dog ikke er sagt, at de dele Ordspørrens Mening. Jeg for mit Vedkommende vil over for hele den foreliggende Situation hævde, at de, der her have ført Ordet i denne Session indtil Dato, have gjort det ogsaa for mig fuldt ud, at jeg er fuldstændig enig med dem og haaber, at de ville vedblive at føre an, og derfor ønsker jeg, som sagt, at mange Andre ville føle sig opfordrede til at flaa den nævnte Sigelse til Jorden. Dette har været min Bevæggrund til at tage Ordet, det tilstaar jeg; jeg talter det høie Thing for den Opmærksomhed, man har skænket mig, og beber endnu en Gang undskyldte, at jeg er kommen til at støde an mod Forretningsordenen. Jeg har ikke gjort det, fordi jeg vilde det, men fordi denne hele Sag er saa alvorlig, og hele Situationen af saa alvorlig en Bøffassenhed, at jeg er kommen til at bruge stærkere Udtryk, end jeg kunde ønske at have gjort. — Maa jeg dog maa ske endnu tilføje, hvad jeg før glemte at sige, at foruden Regjeringens høie Chef, om hvem jeg især troede, at han vilde blive et godt Mæglingssled mellem de stridende Parter, er der endnu et Medlem af Regjeringen, som jeg tidligere har ønsket

at se indtage den Plads, han nu indtager, og det har derfor gjort mig ondt at se ham stille sig paa en anden Maade end den, jeg tror er heldig for Fædrelandet. Denne Ero er jeg især kommen til, siden jeg blev bekendt med hans Udtalelser i Landsthinget om provisoriske Finantslove. Jeg sigter hermed til den ærede Kultusminister. Jeg har, det gjentager jeg, anset ham og Regjeringens høie Chef for vel stiftede til at tilveiebringe Forsoning mellem Parterne og bringe Lovgivningsmaskineriet i Gang igjen paa en heldig Maade; men jeg har tabt Eroen paa disse Mand og vil ikke faae den tilbage, før Ministeriet optræder paa en anden Maade og viser, at jeg har taget feil, hvad det i høieste Grad skulde glæde mig om jeg havde gjort. Dermed skal jeg slutte.

Bønløffe: Som bekendt er det sjældent, at jeg under Finantslovbehandlingen tager Ordet, og endnu sjældnere under en saadan politisk Debat som denne; men det forekommer mig, at de foreliggende Forhold og Omstændigheder ere af den Natur, at Enhver af os i dette Dieblis bør udtale sin Mening om den foreliggende Situation. Jeg skal saavidt muligt søge at holde mig udenfor Formandens Klokke; skulde jeg komme til at berøre den, beber jeg undskyldte. Hvorvidt den høie Regjering vil modtage den nuværende Finantslov, som den jo ikke een, men flere Gange har erklæret for uantagelig, skal jeg slet ikke komme ind paa; det overlader jeg ganske til Regjeringen selv at bestemme — det er jo den, der nu skal sørge for Finantslovens videre Behandling og Fremme i det andet Thing —, men saa Meget tror jeg paa Forhaand at turde sige, at det ikke vil blive den nuværende Regjering i dens nuværende Sammenfætning mulig at faae Forslaget ændret, som den vil have det, i det nuværende Folkething. Jeg tror ikke, at det vil lykkes den, selv om den vil komme med Forslag til femte Behandling, og at den politiske Stilling er saaledes, skriver jeg alene paa Ministeriets Regning. Ministeriets Stilling overfor Folkethingets mangeaarige Ønsker og Fordringer ligger jo saa aabent og tydelig for, at vi ikke behøve at omtale den her. Det har viist sig, at den nuværende Regjering paa ethvert Omraade har modsat sig Folkethingets Ønsker. Jeg skal ikke negte, at jeg en Gang har havt det samme Indtryk som den ærede sidste Læser (Rjer). Dengang Godsøter Estrup til Skafføgaard blev kaldet til at danne det nuværende Ministerium, troede jeg i ham at se en Mand, der kunde danne et Ministerium, som var i Stand til at forhandle med begge Thing; men jeg er bleven stuffet i mine Forhaabninger, jeg er bleven bitterlig stuffet, maa jeg sige, thi Alt, hvad der ligger efter den Tid, da dette Ministerium blev dannet, har tydelig viist mig, at jeg har taget feil. Jeg troede, at denne Mand med den energiske Billie, denne handlekraftige Mand, der nød saa stor Popularitet i Befolk-